

باجه جو روپاہ مکن ہمرا خود آسان

کم نالہ و فریاد کن از زار و نادان
ہر روز عیب بردارم خانہ تہہ با
برسنہ نزن کشت مکن گرم بیجا
در درگمہ این خانہ کجہ دار ادب را

با بھدن کج گروہ تمناہ صہ داری؟
رو لال شو آنکو نہ مکن نالہ و زاری

احال اگر نترند دانہ مین صہ؟
لڑا با بھدند باغ تو دورانہ مین صہ
گر نرو و بزرگت شتر اخانہ مین صہ

برین صہ اگر رفت سالت ہد رفت
یا نہ تو درج عدالت ہد رفت

برین صہ مگر گد آمدہ و سامان ترا برد
یا آنکہ بلخ حاصل تسان ترا خورد
برین صہ اگر طفل تو لڑا کر سنگا مود

اگر رفت تو افزون شد بود مہریت
خو کرہ مینوہ مرالصح لہیت

کم گوگا زہی قوتہ و بیخ فرادان
و صحت بھن آفندہ کہ برین بدت جان
دو گنہ ہوتو کج و جو را دہ کن الان

۱۹۱۶

روز فوید با در که مرا صد در گذر است
این دفعه ز گوشت کم گوشت از گوشت

باید طب خویش از خان کو گرم
برمه دانه جواز تن عثمان کو گرم
من بول خود از دین گرامان کو گرم

مادر از ملاق من در خم کن فروش
بر فز بر گوشت من ماره بندش

گندم به از آن من دهر کو گرم
خو کرده به زنده از سنگ تراش
روز ز نجر دعو فر خانه مدفن

دستان فقر ز لایک بدانی
حرفین در سر تو و او در آن بدانی

این تر نفی من ماریام صوما
لازم به از بدین آسائش
مرتب نجوم با بول اصل خدا را

* آوا

دستان گذر تنگی راحت ایمان
دستان بجز برف و شان بر زمین

۱۹۱۶

۲۹